

De koning en de hulp

Mysterie op het paleis

Boek 1

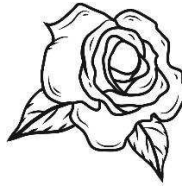

De koning en de hulp

Mysterie op het paleis

Boek 1

GERT NIJS

Voor iedereen die mij dierbaar is en ik dat ben voor hen.

Voor mijn familie, die mij altijd steunt door dik en dun.

En vooral veel dank aan mijn beste vriendin, Lydia, om als eerste het verhaal na te lezen en onverwachts een grote fan te worden. Dankzij jouw steun, maakte ik mijn droom waar.

Eerste druk: augustus 2021

ISBN: 9789403634937

NUR: 331

© Copyright

Gert Nijs

De koning en de hulp – Mysterie op het paleis

© 2021, Gert Nijs

Gedrukt door mijnbestseller.nl

Design ontworpen op canva.com

E-mail: auteurgeretnijs@gmail.com

Website: www.gertnijs.be

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*“Ware liefde is als geesten. Iedereen praat erover,
maar weinigen hebben ze gezien.”*

*- Francois de la Rochefoucauld -
Frans schrijver 1613 - 1680*

Inhoudsopgave

1. Onverwacht bezoek 11
2. Op het politiebureau 16
3. De ontmoeting 28
4. In galop 39
5. Het doolhof 50
6. Wat gebeurde er net? 59
7. Het mes 67
8. De roos 75
9. Tussen de struiken 85
10. Aan het meer 91
11. De medailles 101
12. Het schandaal 107
13. Ik wil naar huis 113
14. Vergeet me, alsjeblieft 121
15. De honkbalknuppel 131
16. Eindelijk 137
17. Ik weet het zeker 147
18. WAT? 153
19. Dat kan niet! 163
20. Het licht 170
21. Ik haat hem 177
22. Wie waren dat? 185
23. De kroning 196
24. In het park 205

Proloog

Geschrokken keek ik in de ogen van diegene die ik liefhad en de moordenaar. Ik kon niet begrijpen dat deze twee persoonlijkheden in één persoon konden huizen, maar al snel werd het de realiteit.

Ik keek naar Christiaan, terwijl hij het mes boven prinses Leona - zijn bloedeigen zus - hield. Ik wist dat ik haar moest redden en Christiaan moest verslaan. Met pijn in het hart en onstuimig veel verdriet, rende ik naar Christiaan en wist ik dat er geen andere manier was om hem tegen te houden, dan het onvermijdelijke.

I Onverwacht bezoek

Met de auto reed mijn moeder mij naar het park. Normaal nam ik altijd de fiets, maar ook ik ben soms lui. Oké, ik moet toegeven ... dikwijls. Moederlief vertrouwde me niet met haar auto, omdat ze er lang voor had gespaard en ze waarschijnlijk mijn degelijk onderschatte rijvaardigheid niet vertrouwde.

Het was licht bewolkt, maar vooral zonnig, met af en toe een klein briesje. Ideaal om rond te hangen met mijn maten in het park van Sint-Truiden, de meiden te keuren en te versieren. De liefde van mijn leven vond ik nog niet. Ik was dan ook niet op zoek, maar toch voelde het aan dat ze welkom was. Wat me tegenhield? Misschien mezelf en wat ik allemaal kon.

Aanvaarding was altijd een struikelblok. En zelfvertrouwen nog het meeste van alles, maar ik gaf de moed niet op. Ooit vond ik wel de liefde van mijn leven. Dan konden we samen een huisje bouwen, tuintje maken en kindjes krijgen. Drie wou ik er sowieso. Het ideale leventje, toch? Tot die tijd kwam, genoot ik volop van het leven zoals iedere normale twintiger, zo goed als ik kon.

‘Was gisteren de date dan toch niet meegevallen met Erwin?’ vroeg ik nieuwsgierig – anderzijds ook ongemakkelijk – aan mama. Mama sperde haar ogen wijd open van verbazing.

‘Hoe ...? Nee, viel niet mee. Ik voelde me oncomfortabel en besloot al na twintig minuten te vertrekken. Maar hoe heb je dat opgemerkt?’ vroeg mama verbijsterd.

‘Als je date goed is meegevallen, zit je de dag nadien in je haar te prullen, dan lach je constant en krab je ook regelmatig aan je nek. En aangezien het condoom - dat je in jouw deuropening van de auto stak en gisteren uit mijn nachtkastje stiekem meenam - er nog steeds is, nam ik aan dat het niet zo goed verliep.’ somde ik op.

‘Plus ook het feit dat je na 47 minuten al terug thuis was, hoewel je 12 minuten moest rijden er naartoe en nadien ook logischerwijs 12 minuten terug. Op 23 minuten kon er niet zoveel gebeuren nam ik aan.’ Oké, ik geef toe, dat laatste was misschien niet echt nodig, maar ja, zo ben ik.

Ze keek voor zich uit en hoewel ze me al mijn leven lang kende, verbaasde ik haar soms nog blijkbaar. Ik gniffelde onopgemerkt bij het zien van haar gezicht.

‘Drop mij hier maar, mama.’ gebod ik haar, in de hoop dat mama het ook deed en de conversatie van zonet vlug vergat.

Ik had liever dat mama mij afzette op de hoek van het park, waar niemand ons zag. Er was niets verkeerd met mama of dat ik mij ergens met haar voor moest

schamen, alleen maar het feit dat ze de rol van moeder altijd iets te letterlijk nam. En sinds ze alleenstaande moeder werd, toen papa abrupt verdween, werd het nog erger.

‘Heb je je zonnebril meegebracht, schat? En je allergiepillen? Je weet nooit dat ze net als je daar bent het gras afrijden of nieuwe bloemen hebben geplant.’ panikeerde mijn overbezorgde moeder, duidelijk in de hoop om de conversatie alsook te vergeten. En dat bedoelde ik dus net met *de rol van moeder iets te letterlijk nemen*.

‘Heb je die twintig euro opgenomen op de salontafel? Ik kan op dit moment niet meer geld missen, schat. Ik zal blij zijn als jij ook werk kon vinden. Jammer dat je pas ontslagen werd in de buurtwinkel. Maar geen paniek, zo’n lieve jongen als jij vindt altijd werk.’

‘Ja, mama, ik heb alles bij mij. Stop hier maar. En bedankt voor die twintig euro. Ik zal er zuinig mee omgaan.’ verzekerde ik haar.

Mama zette mij dan toch af op de hoek van het park, zoals gevraagd. Uiteraard kon een kusje om afscheid te nemen niet ontbreken, waarbij ze dan ook nog gretig mijn hoofd vastnam en een stevige knuffel tegelijkertijd gaf. Hopelijk zag niemand dit rondom ons. Ik keek nog even vlug in de spiegel van de zonneklep om er zeker van te zijn dat haar rode lippenstift niet op mijn voorhoofd plakte.

In de verte zag ik Jacob en Mark zitten. Naast hun bank stond een groep van drie meisjes met hen te praten. “Drie is net genoeg om te verdelen.” dacht ik bij mezelf.

Ik stapte haastig uit de auto en riep nog vlug ‘Tot ziens.’ Met geforceerde pas rende ik het park in. Aan de ingang van het park stond de Hollebozespiegelboom, een kunstwerk van één of andere grote artiest met vanzelfsprekend een uiterst grote spiegel. Ik keek er nog even in en wreef mijn kuif plat, die mama – tijdens de moederlijke kus – omhoogduwde. “*Looking good.*” streelde ik mijn ego nog even in gedachten.

Plots schrok ik van een gedaante vlak achter mij in de spiegel. Een oudere dame van eind de vijftig, met krullend rood haar en een keukenschort vol bloed sprak me aan. Haar keel was doorgesneden en dat was niet zo prettig om te zien in je spiegel.

‘Kun je me helpen? Ben jij Jake Devos?’ vroeg ze met moeite.

‘Ja, maar ik heb belangrijke zaken te regelen. En ik wil niets meer met jullie te maken hebben.’ wimpelde ik haar mompelend af, klaar om mijn veroveringstocht verder te zetten.

Na een paar passen en haar te negeren, riep de vrouw in paniek ‘Je bent in

groot gevaar. Het is een val!’.

Ik verstijfde en draaide me onmiddellijk om, maar de vrouw was al verdwenen. Wat bedoelde ze? Met een ruk draaide ik me om richting mijn vrienden en de meisjes, in volle overtuiging één van de drie te kunnen veroveren en zo de bebloede vrouw te vergeten. Ik keek even naar links en rechts of niemand mij net zag. Toen ik terug voor me keek, zag ik dat het blonde meisje rechts bij het groepje me aankeek. Hopelijk zag ze mij net niet praten tegen mezelf. Wat voor een eerste indruk zou dat zijn?

Ik probeerde het voorval te vergeten, trok mijn kraag even recht en ging in zelfverzekerde pas naar de groep toe. ‘Yo.’ zei ik tegen de mannen en ‘Oh, hallo.’ tegen de dames, met mijn charmantste blik en zwoele, mannelijke stem. Ze keken me met een lachje aan en ik vermoedde dat de eerste indruk een succes was.

Aandacht van meisjes ontbrak nooit, alleen het zelfvertrouwen om een relatie te starten wel. Vooral het blonde meisje rechts, die me ook het eerste zag, trok mijn aandacht. En hoe cool zou het zijn voor mezelf als ik net het mooiste meisje van de drie zou kunnen veroveren?

‘Oh, yo Jake. We kwamen net deze wondermooie, “alleenstaande” dames tegen hier in het park. Dit is Naja, Jessica en Eefje.’ zei Mark zelfverzekerd, ook uit trots omdat hij de namen kon onthouden.

‘Aangenaam, dames.’ zei ik hoffelijk, alsof ik een prins was in een sprookje die zijn prinses tegenkwam.

De dames gaven alle drie een schuwe indruk, maar ik zag ook dat ze vooral aandacht zochten van de jongens. Vooral het blonde meisje, Eefje, kreeg niet genoeg van mij. Ze giechelde verlegen en durfde mij niet recht in mijn ogen staren. In plaats daarvan keek ze iedere keer naar de grond met haar stralende glimlach. Hoewel ik van dit moment wou genieten, kon ik mezelf niet bedwingen om alles grondig te bestuderen.

Het linkse meisje was dus Naja, kwam zeer joviaal en attent over, maar had ook een duister kantje, gezien de blik in haar ogen. En alsook de ring die ze droeg aan haar middenvinger met een doodshoofd erop. Zij droeg volledig zwarte kleding. Hoewel de zon warm aanvoelde, wou dit waarschijnlijk zeggen dat ze onzeker was over zichzelf en zich dik voelde. Want ... ze keek constant naar haar buik en trok voortdurend haar blouse naar beneden, om haar buik – die ze niet had – te camoufleren. Ze was echter niet dik, maar zwart slankte af.

Hoewel haar blouse redelijk dicht was vooraan op haar borststreek, kon ik er niet aan doen dat ik de blauwe plek op haar rechtersleutelbeen zag, toen ze zich bukte om iets uit haar rugzak te halen. Ze camoufleerde blauwe plekken, wat kon wijzen op geweld. De kans dat je een blauwe plek op je sleutelbeen opliep door

te vallen was klein, dus ze werd geslagen door iemand. Ze had geen vriendje, want haar verleidelijke blik naar Jacob verraadde dat en aangezien ze nog thuis woonde - zoals ze net zei - sloegen waarschijnlijk haar ouders haar of iemand die bij hen inwoonde. Ze had een Maltezer als hondje, aangezien er witte, dunne, licht golvende haren ter hoogte van haar linkerenkel op haar broek hingen. Te dun en plakkerig voor witte kattenharen.

Ze woonde in een huis met een grasperk, aangezien er een grasspriet aan de hak van haar rechterschoen hing en ze hier alleen maar op het paadje mag wandelen in het park. Plus de kleur en de structuur van de grasspriet verschilden met het gras in het park.

Het tweede meisje, Jessica, was vooral teruggetrokken ... aan de buitenkant dan toch. Binnenin verraadde de blik in haar ogen dat ze ons naakt voor zich zag staan. Hoe ik dit wist? Ze keek niet naar onze ogen, maar naar ons kruis, smachtend met de tanden over haar lip naar meer. Ze zag eruit als een verlegen meisje, maar volgens mij was ze een ruig typetje in bed. Met een groen hemdje en een donkergroene rok tot net boven de knieën, kwam ze toch zelfzeker, maar vooral trutterig over.

Tot Eefje daarentegen voelde ik mij het meest aangetrokken. Blond haar en licht gebruinde huid, lief en tedere blik, fonkelende groene ogen, bedekt met een dun laagje traanvocht. Hoewel haar lieflijke en aantrekkelijke blik me intrigeerde, had ze iets mysterieus. Kende ik haar ergens van?

‘Willen we even wandelen samen?’ vroeg Mark, met een zelfverzekerde knipoog. Ook hij was duidelijk uit op een date met één van de meisjes.

‘Ja, is goed.’ zei ik met een klein lachje naar Eefje. Zij giechelde en keek met een verlegen blik omhoog diep in mijn ogen.

Hoewel ik me wel aangetrokken voelde tot haar, vroeg ik me weer af of ik haar nergens van kende. Ze kwam mij zo bekend voor. En de belangrijkste vraag: of ze mij wel zou aanvaarden, mochten we ooit een stel worden. Zou ze kunnen omgaan met mijn *bependingen*? Ik probeerde de negatieve gedachten uit mijn hoofd te bannen, van het moment te genieten en stond op van het bankje. Rechte rug, kin omhoog, borst vooruit, nog even met mijn hand stoer door mijn haar wrijven en we konden vertrekken.

‘Jake Devos?’ vroeg een stem vlak achter me.

Ik herkende de stem uit duizenden en een huiverende angst be kroop mijn lichaam. Die angst was waarschijnlijk ook af te lezen op mijn gezicht toen ik moedeloos keek naar het groepje. Niet nu! Alsjeblieft, niet weer!

‘Ja.’ was het enige dat ik kon zeggen, toen ik me omdraaide naar de stem. Net zoals ik me haar voorstelde. Nog altijd dezelfde verschijning. Petra Vandeputte,

hoofd van Dienst Moordzaken en een zeer belangrijk figuur bij de politie.

‘Zou ik je even kunnen spreken, lieverd?’

Moest ze nu werkelijk *lieverd* zeggen waar iedereen bij was? Dadelijk dacht Eefje nog dat Petra mijn ex was en ik op vrouwen viel die ouder waren dan ik. Ongelooflijk!

‘Gaan jullie al maar verder. Ik haal jullie dadelijk in.’ zei ik tegen Jacob.

‘Alles goed, maat?’ vroeg hij bezorgd.

‘Ja, niets aan de hand.’ Ik wist op dit moment niet wat ik kon zeggen. Het groepje vertrok en ik draaide me met een ruk om.

‘Moet je me hier, waar iedereen bij is, opzoeken? Je weet dat ik niets meer met jullie te maken wil hebben. Ik zag genoeg af toen en ik wil het niet terug opnieuw meemaken. Dat hoofdstuk is afgesloten voor mij!’

Ik kon er niet aan doen, maar ik was furieus. Wat moest iedereen denken van mij? Het was zo al moeilijk genoeg.

‘Ik weet het, lieverd. Ik weet goed genoeg wat er allemaal gebeurde, maar ik heb je hulp nodig. En dringend! Het gaat om een belangrijke zaak.’ smeekte ze.

‘Ik kan dit niet nog eens aan.’ slaakte ik in een kreet, in de hoop mijn tranen te bedwingen. Ze keek me bezorgd aan en ik voelde haar compassie voor mij uitstralen. Ze legde haar hand op mijn schouder.

‘Kun je morgen even naar het bureau komen? Ik zou je alles willen uitleggen tussen vier muren. Het is echt van levensbelang.’ zei ze bedeesd.

Duizenden gedachten gingen door mijn hoofd. Vooral de beelden van vroeger, van een verleden dat ik zo graag wou afsluiten voor de rest van mijn leven. Een minuut stilte volgde en Petra liet me die tijd om na te denken. Ik ging op de bank zitten, in een poging mijn gevoelens onder bedwang te houden.

‘Ik weet het, lieverd, wat er met Leon gebeurde. Het was verschrikkelijk, maar we kunnen de tijd niet keren. Ik zou het zo doen als ik die mogelijkheid had.’ verwoordde Petra op een meelevende toon. Ook in haar stem hoorde ik verdriet, medeleven en haar bekommernis.

‘Hoe weet jij af van Leon? Jij was er niet bij en dat was officieel staatsgeheim.’ vroeg ik geërgerd. Hoe kon zij dit weten?

‘Ook ik heb staatsgeheimen waar ik niets over mag vertellen, lieverd. Ik kan je wel zeggen dat ik op de hoogte ben van de situatie toen en ik weet wat voor een impact dit had op jou ... en ons allemaal.’ Ze keek naar de grond en zette zich naast me neer. Haar hand tikte zachtjes op mijn knie om mij te troosten.

‘Ik zal ... morgen langskomen, maar ik kan niet beloven dat ik de opdracht aanneem.’ stamelde ik in een poging niet in tranen uit te barsten.

2 Op het politiebureau

‘Mama, ik moet even weg’ raasde ik luidkeels door de kleine inkomhal. Mama stond in de keuken en ik hoopte op gewoon “Oké, tot straks.”.

‘Waar ga je naartoe? Je tante Lucie komt op de koffie en je had beloofd aan haar hier te zijn. Ze heeft je al zo lang niet meer gezien, schat. Ga je solliciteren? Dat kan toch wel even wachten. Ik heb je lievelingstaart.’ ratelde mama, in een poging mij te dwarsbomen. Wat moest ik antwoorden? Ik wou niet liegen tegen haar, maar als ik de waarheid vertelde dat ik naar het politiebureau moest en Petra zou ontmoeten, flipte ze helemaal.

‘Ik moet even weg.’ was alles wat ik op dat moment kon bedenken.

‘Je doet geheimzinnig. Dat is niet van je gewoonte. Je hebt toch geen problemen, mag ik hopen?’

‘Mama, ik ben 25 jaar en ik moet even weg. Mag het zonder uitleg te geven waar ik naartoe ga?’ blafte ik.

Ik was misschien grof, maar ik kon onmogelijk de waarheid vertellen. Ze kreeg een hartaanval ter plekke. Ze had al zoveel met mij moeten meemaken. Ik wou haar dit besparen. Ik opende de deur en keek nog even om, hopend dat mama niets meer vroeg. Ze keek me onderzoekend aan en zei niets. Dit was mijn kans.

‘Tot later.’ riep ik nog en ik trok de deur achter mij dicht.

Aangekomen op het politiebureau, parkeerde ik mijn fiets aan de zijkant. Uiteraard deed ik mijn fiets grondig op slot. Er was geen idealere plek zo aantrekkelijk om een fiets te stelen dan naast het politiebureau. Bij het binnenkomen zag ik een druppel bloed op de zijkant van de grote deurmat in de inkomhal. Aan de lichtroze vlek op de muur aan de linkerkant te zien, kon ik opmaken dat een gearresteerde zich hevig verzette eerder. Alsook merkte ik het aan het blauwe oog van de agent die van achteren kwam en aan de balie zich neerzette. Ik kon er niet aan doen, maar moest mezelf uitermate bedwingen om niet in mijn lach te schieten.

‘Goedendag, ik heb een afspraak met Petra.’ zei ik voorbeeldig.

‘Je bedoelt *rechercheur Vandeputte*, als ik het goed begrijp?’ zei de agent gepikeerd. De agent had zo’n dunk over zichzelf, waarbij hij zijn opgeblazen borstkas - waarin de spieren ontbraken - voor zich uit duwde met zijn kin

achteruit. De agent keek mij nijdig aan.

‘Meneertje komt hier zomaar binnenvallen, alsof hij belangrijk is en durft dan ook nog eens rechercheur Vandeputte met haar voornaam te noemen.’ riep de agent overheerst, duidelijk om een indruk te maken op zijn collega’s rondom hem. Dit was de druppel die de emmer deed overlopen. Zonet kreeg ik een preek van mama en nu dit. Dit was te veel van het goede.

‘Als ik mij niet vergis, bent u hier gewoon maar aangenomen om aan de balie te zitten en de mensen te helpen.’ verdedigde ik mijzelf in een snel tempo. ‘Aan uw badge te zien, bent u zelfs geen echte agent, of nog niet. Bij het binnenkomen zonet zag ik de blonde dame links achter u uit de deur achteraan komen. Aan het plaatje erop te zien, is dat de berging. Vreemd genoeg kwam u er ook uit en stak u de sleutel terug aan de buitenkant van de deur. Dat betekende dat u de deur aan de binnenkant op slot deed.

Onderaan uw das merk ik dat uw bovenste knoopje verkeerd zit, waarvan ik denk dat u niet enkel met haar de dossiers doornam in de berging of uw blauw oog hebt laten verzorgen, dat u hier hebt opgelopen in de gang tijdens een vechtpartij eerder vandaag, waarbij de gearresteerde bloedend gewond raakte. En in de berging tijdens uw diensturen? Met een collega dan ook nog?’

De bediende zijn ogen puilden uit van verbazing. Ik was gefrustreerd om het feit dat hij mij zo aanviel op een brutale toon, terwijl ik heel beleefd was voordien. Ik kon het niet uitstaan als mensen onbeleefd waren.

‘Ik ben Jake Devos en *Petra Vandeputte* vroeg me om langs te komen.’ maakte ik mijn statement af. De bediende - duidelijk nog uit zijn lood geslagen - keek me opeens verwonderd aan.

‘Oh, meneer Devos, het spijt me. Rechercheur Vandeputte vertelde me dat u langskwam en dat ik u onmiddellijk bij haar kon laten komen en iets moest aanbieden om te drinken. En dat ik u met de hoogste zorgen moest behandelen.’ verontschuldigde de bediende zich. De agent stond haastig op en kwam via de zijdeur de gang op.

‘Als u mij wil volgen, meneer?’

Die had duidelijk zijn les geleerd. Met de hoogste zorgen behandelen? Terwijl we de gang afwandelden naar achteren - waar haar bureau nog steeds was zichtbaar, aan het naamplaatje op de deur te zien - keek de bediende me beschaamd zijdelings aan.

‘Het spijt me van zonet. Ik bedoelde het niet zo. Er was een schermutseling met een gearresteerde vanmorgen en ik was nog een beetje gefrustreerd. Ik hoop

dat u niets verteld hierover tegen rechercheur Vandeputte, als u zo vrij wil zijn.’ zei hij met een terughoudende stem.

‘Gefrustreerd? En die frustratie heb je dan verwerkt nadien in de berging?’ vroeg ik met een schijnheilig lachje. Zijn blik verraadde dat hij mijn sarcasme wel begreep.

‘Geen angst. Ik had ook zo niet tegen u mogen doen. En ja, dat ik die dingen zag ... Macht der gewoonte.’ stelde ik hem gerust. ‘Je zou misschien ook beter de mat aan de ingang schoonmaken, evenals de linkse muur als je binnenkomt.’

Zijn gezicht vertoonde een lichte geruststelling en verbazing tegelijkertijd. Hij wees mij met zijn uitgestoken arm de richting - alsof ik die nog niet wist, klopte twee keer op de deur, met het naamplaatje “Rechercheur Vandeputte”. Ik hoorde haar luid roepen ‘Binnen.’ De bediende opende de deur gracieus.

‘Rechercheur Vandeputte, ik heb uw gast, meneer Devos, vergezeld naar hier. Mag hij binnenkomen?’ vroeg de bediende met een lichte buiging en een overdreven, gespeelde imitatie. Niet te geloven hoe iemand die net zo brutaal was, opeens kon veranderen in de portier van een vijfsterrenhotel.

‘Uiteraard! Kom binnen, lieverd.’

Hoewel Petra rechercheur was bij de politie en dus een hoge functie had, was ze altijd lief en attentvol naar mij toe. Je kon haar vergelijken met een oudje in het home, die een koekje aanbood aan iedereen die langskwam van het personeel en het bezoek. Vreemd genoeg was ze zelfs niet veel ouder dan ik. Ik schat hooguit zo’n twintig jaar ouder.

Het voelde vreemd aan bij het betreden van haar kantoor. Hoewel ik hier nog was jaren geleden, kreeg ik opeens weer het benauwde gevoel van toen. Ik wandelde schoorvoetend haar kantoor binnen.

‘Ga zitten, lieverd. Wil je een kopje koffie of thee? Of heb je liever iets fris?’ vroeg Petra. Dit moet wel een heel belangrijke opdracht zijn, als ze mij zo willen vertroetelen.

‘Iets fris graag. Een colaatje, met een rietje ... en veel ijs.’ Dat laatste kon ik niet laten voorbijgaan. Als ze mij toch zo in de watten willen leggen, dan maar alles erop en eraan.

Vreemd genoeg vond zij het niet vreemd en gebood ze de bediende om het onmiddellijk te halen. Petra zette zich neer achter haar bureau, keek me zuchtend aan, terwijl ze haar handen op het bureau over elkaar kruiste.

‘Lieverd, ik heb je laten komen, omdat ... Ik zit met een zaak van uitermate belang en ik weet geen raad. Ik weet dat jij je terugtrok uit het wereldje van “zaken

oplossen”. En dat respecteer ik ook, maar hiervoor zag ik me genoodzaakt jou te vragen, omdat enkel jij het zou kunnen oplossen.’

Hoewel ik had gezworen nooit nog een zaak op te lossen, kon ik het niet weerstaan om toch te weten wat deze zaak inhield. Met enige argwaan keek ik haar aan, maar mijn curiositeit overwon.

‘Welke zaak?’ vroeg ik nieuwsgierig, maar nog altijd op een terughoudende toon. Ik zag een glinstering in haar ogen toen ik die vraag stelde. Ze had duidelijk hoop op een goede uitkomst.

‘Ken je het land Libertia?’ vroeg Petra.

‘Vaag.’ moest ik eerlijk bekennen.

‘Libertia is een relatief klein landje, met een populatie van 300.000 inwoners, niet zo ver hier vandaan. Ze hebben een eigen koninkrijk en een koninklijke familie. Ze spreken Nederlands, want de eerste inwoners waren van Nederland afkomstig. Tot vorig jaar regeerde koning Joan en koningin Julia over het land. Koning Joan stierf vorig jaar plots. Koningin Julia regeert nu over haar land, tijdens het interregnum dat maximum één jaar duurt. Dat loopt bijna ten einde en het koningschap wordt dan overgedragen aan haar enige zoon, prins Christiaan.’

‘Dat is uiterst jammer van de koning en het verlies voor de familie, maar waarom is dit een zaak van uitermate belang? En waarom verkiezen ze een Belgische rechercheur om een zaak op te lossen?’ vroeg ik verwonderd.

‘Ik ben al jaren goed bevriend met de koninklijke familie. Mijn vader heeft zelfs een tijdje nog voor hen gewerkt in de tuin, samen met mevrouw Claeys. Ik ben dan ook diegene die ze contacteren als ze hulp nodig hebben. Er waren doorheen de jaren een aantal sterfgevallen op het koninklijk paleis. Iets dat ook normaal is.

Na verdere onderzoeken en autopsies, bleek het enkel hartaanvallen of een griep te zijn. En na de vaststelling van de wetsdokter van een natuurlijke dood, sloot ik de zaken af. Tot twee weken geleden althans.

De kokkin, Andrea Timmermans, werd op brutale wijze vermoord in haar eigen werkplaats. Dat neem ik tot nu toe toch nog aan dat het in de keuken was. Haar keel werd doorsneden en er werden verschillende messteken op haar borst- en buikstreek toegebracht.’ Petra bleef me nog steeds onderzoekend aankijken of ik geleidelijk aan meer interesse toonde, maar ik bleef ongeïnteresseerd kijken.

Klop, klop. De bediende stond aan de deur met mijn groot glas cola, ijs en

een rietje. Totaal absurd, maar bij het zien ervan, genoot ik met volle teugen. Hij zette het glas voor mij neer en verdween vlug.

‘Een moord oplossen is toch uw beroep. Ik ben helemaal geen rechercheur en heb geen ervaring. Waarom is deze moord zo speciaal en wat kan ik doen?’ vroeg ik op een afwimpelende toon. Ik kon niet ontkennen dat een mysterieuze moord mij intrigeerde, maar dat liet ik deze keer niet merken.

‘Dit is anders, lieverd.’ zuchtte Petra. ‘Hoe zal ik het uitleggen? Andrea Timmermans werkte al een aantal jaren als kokkin in de keuken van het koninklijk paleis. Een exclusieve topkokkin, mag je wel zeggen. Hoewel haar kookkunsten top waren, was haar karakter en haar humeur dikwijls het omgekeerde. Ze was vaak grof en zelfs brutaal naar het personeel toe, dat dan ook kan wijzen op een mogelijk motief voor de moord. Niettegenstaande had ze vooral ruzie met prins Christiaan, de toekomstige koning. Alle bewijzen wijzen zijn richting uit, maar ik ken prins Christiaan goed genoeg. Hij had zijn rebelse jaren, maar zijn karakter is uitermate goed. Hij zou nooit een moord plegen.’ benadrukte zij.

‘En in dat standpunt verschillen onze meningen.’ sprak ik haar tegen. ‘Iedereen kan in zijn of haar leven een moord plegen. Werkelijk iedereen! Is het niet uit woede, kan het alsnog uit plichtsbewust, waarden en normen, liefde of uit zelfverdediging. Ongeacht leeftijd, geslacht, geschiedenis, enzovoort. Dus iedereen is een verdachte - al dan niet hoofdverdachte - tot als het tegendeel bewezen is.

Dat betekent ook dat iedereen op het paleis die destijds aanwezig was een mogelijke verdachte is, tot als het tegendeel bewezen is’ Ik zag aan haar gezicht dat ze zich verbaasde over mijn verklaring.

‘Je kunt het nog steeds wondergoed.’ merkte Petra op. ‘Ik leg je even uit waarom dit zo’n delicate zaak voor mij is. Ik ben niet voldoende aanwezig om prins Christiaan te vrijwaren of te beschuldigen van de moord. Een ander puntje is ook dat indien prins Christiaan de moordenaar is, dat ik er wel heel zeker van moet zijn. Hij is de toekomstige koning. Zijn kroning komt dan in gevaar. En als ik hem vrijwaar en indien blijkt na de kroning dat hij het toch was, komt de geloofwaardigheid van ons politiekorps in gevaar.’

‘Ik begrijp dat dit een zeer belangrijke taak is om uit te spitten, maar ik vraag me nog steeds af wat ik eraan kan doen en waarom je mij verkiest om deze zaak te onderzoeken. Ik ben geen rechercheur, maar jij wel. En jij bent ook bekend als een uitstekend goede rechercheur. Jij hebt nog zoveel andere moordzaken

opgelost, waarvan ik zeker ben dat er ook veel moeilijkere bij waren dan een vermoorde kokkin in haar keuken.’ drukte ik mezelf - misschien iets te expliciet - uit, maar ik begreep het totaal niet.

‘Ik heb je ook niet zomaar laten komen, lieverd.’ zei Petra ingetogen, met haar gezicht naar haar bureau voor zich gericht.

‘Wat heb je me nog niet verteld?’ vroeg ik uitdrukkelijk. ‘Als er iets is, wil ik het wel weten. Mijn leven is dan ook in gevaar, want er is nog steeds een moordenaar in het paleis.’ benadrukte ik, terwijl ik aan het rietje van mijn cola zoog.

Petra keek terug omhoog en stotterde toen ze haar uitleg wou geven.

‘Ik ... Ik ken je verleden, lieverd. Ik weet waartoe je in staat bent en wat je allemaal kan. Ik weet dat je zeer begaafd bent, zoals vroeger is gebleken met Ben, maar ik weet ook dat je een uiterst goede speurder bent, die de details in de wereld rondom ons, uitzonderlijk goed opvangt en onthoudt.’

‘Je vraagt me niet enkel om de moord op te lossen van Andrea Timmermans?’ veronderstelde ik.

‘Ik vrees van niet. Er zijn op het paleis de laatste jaren bepaalde ... waarnemingen gebeurd. Personeelsleden zeggen dat ze geesten zagen, hoorden, voelden zelfs. Ik wist niet dat geesten ook daadwerkelijk bestonden tot ik jou leerde kennen. Ik heb het gevoel dat het geesten zijn van de overledenen en dat ze nog iets willen zeggen.

Eenzijds wil ik graag dat je naar het paleis gaat om de moord op Andrea Timmermans te onderzoeken. Anderzijds kan jij misschien te weten komen wat er allemaal aan de hand is. Waarom zijn die waarnemingen gebeurd? Wat willen die geesten, als ze er aanwezig zijn? Wie heeft Andrea vermoord? Was het dan toch prins Christiaan? Er rijzen zoveel vragen door mijn hoofd, waar ikzelf geen antwoord op kan vinden.’ riep Petra radeloos. Ik kon enkel naar de vloer kijken, terwijl de emoties van vroeger weer opborrelden.

‘Ik weet het, lieverd, dat je niets meer te maken wou hebben met geesten na Ben. En dat je je speurtalent hebt opgeborgen na Leon. Maar in dit uitzonderlijke geval zie ik geen andere oplossing. Je bent echt mijn laatste hoop. Er hangt zoveel van af, zoals voor het koninkrijk, voor de politie en vooral voor de veiligheid van al het personeel en de koninklijke familie.’ beklemtoonde ze.

Na lang de tranen te bedwingen, moest ik wel met mijn vinger een traan wegvegen onder mijn oog. Ik hoopte nooit in mijn hele leven hier nog aan herinnerd te worden, tot vandaag althans, de dag dat de nachtmerrrie terug

begon.

‘Zullen we even buiten wandelen? Ik heb verse lucht nodig.’ smeekte ik als het ware. Ik voelde me onwel. Petra knikte, stond op en pakte haar jas die aan de kapstok hing naast de deur. Ik had mijn jas nog aan. We wandelden samen de gang af en ik kon enkel naar de vloer staren. Ik wou niet dat iemand mijn betraande ogen zag.

Dit wou niet zeggen dat ik alles rondom mij niet observeerde of hoorde. Een vrouwelijke agente die diep zuchtte terwijl ze op haar laptop tikte, een mannelijke agent die iets te gretig was die ochtend met gel in zijn haar, een vrouwelijke agent die je bijna niet achter haar papierstapel zag zitten, twee mannelijke agenten die gedreven met elkaar praatten dat ik wel kon denken dat ze flirtten met elkaar.

Kon dit als agent? Ze droegen allebei een trouwring. Dan had je nog de bediende nog altijd achter de balie die ons gretig ‘tot later’ toeriep. Een agent die al op leeftijd was, die zich ineens omdraaide en iets in zijn walkietalkie op zijn schouder zei, terwijl hij de hoek omsloeg. En dan had je nog de wulpse blondine die blijkbaar al op zoek was naar iemand anders om ook samen de berging te verkennen.

‘Ik weet niet of ik hier geschikt voor ben. Hoe kan ik onopgemerkt op het paleis komen? En hoe kan ik iedereen beoordelen, als ik ze niet leer kennen eerst?’ vroeg ik mezelf hardop af. Ik begon meer en meer het besef te krijgen van het belang van de zaak, maar was ik hier wel de geschikte persoon voor?

‘Ik heb een informant in het paleis waarvan ik zeker weet dat deze persoon niet de dader is. Ik kan alleen niet zeggen wie, in het belang van de zaak en jouw veiligheid. En ik heb deze persoon beloofd dat je na de vaststelling van de dader onmiddellijk terug vertrekt, om de pers op een afstand te houden en jouw identiteit te vrijwaren.’ stelde Petra mij gerust.

‘En hoe kom ik dan het paleis binnen?’

‘Je wordt de hulp in de keuken.’ zei Petra, met enige aarzeling op mijn reactie.

‘Hulpkok? Ik kan helemaal niet koken. Ik kan zelfs niet een ei bakken, laat staan dat ik hulpkok word voor een koninklijke familie.’

‘Niet echt als hulpkok, lieverd. Meer bepaald ... om de vaat te wassen.’

‘Oh.’ En plotseling verdween mijn drang om de zaak aan te nemen.

We wandelden het paadje af dat in een cirkel liep rond het politiegebouw. Wat me onmiddellijk opviel, was dat er weinig mensen op dienst waren, zowel binnen als buiten. Vroeger waren er veel meer politieagenten. Onopvallend ging